

08 03 2119

– E.Kirişçi · 07 Mart 2019

Salon perdeleri çekilmiş tavanın ortasından sarkan avize ışıltılı ışık yansıtıyordu. İçeriye ilköğretim çağındaki kız çocuğu girip kapının karşısındaki üçlü koltuğa, peşi sıra orta yaşlı adam tekli koltuğa oturdu. Kadın elinde içi meyve dolu küçük bir plastik kovayla arkalarından geldi. Kıza baktı. “Daha televizyonu açmamışsın dizi kaçacak.” Adamın yanındaki koltuğa yerleşti. Adamın suratı asıldı. “Ne dizisi, maç tekrarı var.” Kadın gözlerini döndürürken ofladı. “Boğdun bizi, vallahi boğdun. Maçta maç!” Eline ilk gelen portakalı hızla soyup bıçak ucunda kıza bir dilim uzattı. Kız dilimi alıp ağzına attı. Çiğnerken “Baba, dizinin tekrarı yok ama.”

Kadının yan tarafından bir ses duyuldu. “Kestik.” Kadın kalkarken kucağındaki kovayı koltuğu bıraktı. Adamlarla kız salon kapısına doğru yürüyorlardı. Kadının yanına başka bir adam sokuldu. Kadının bakışları sevgiyle parlıyordu. Adama sarıldı. “Çok para vermişsin. Ne gerek vardı.” Adam başını geri çekip kadının gözlerine baktı. “Mutlu olmanı istedim.” Kameraların arkasında ki adam biraz sinirli “Seti boşaltalım sırada çok bekleyen var.” Kadınla adam el ele tutuşup kapıya yürüdüler. Adam kapıyı açıp çıktı. Kadın eşikte durdu. Başını yavaşça çevirip salona baktı. Yüzünde acı dolu bir tebessümle gözlerini avize, koltuk takımı, meyve kovası, halı, perdelerin üzerinde son kez gezdirdi. Çıkıp kapıyı çekti. Kameraların arkasından ses yükseldi. “Kamera,” “Hazır,” “Kayıt, oyun.” İçeriye ilköğretim çağındaki kız çocuğu girip kapının karşısındaki üçlü koltuğa, peşi sıra orta yaşlı adam tekli koltuğa oturdu.